

Posudek oponenta

Bakalářská práce má 48 stran a obsahuje 3 tabulky a 6 grafů ve výsledkové části. Je rozdělena celkem na 6 částí, které logicky navazují. Její struktura je jasná a vyhovuje formálním i logickým požadavkům. Řešená problematika individualizace tréninku je dnes diskutovaným tématem i v dalších sportovních hrách. Téma považuji za zajímavé i aktuální, protože se zde otevírá možnost porozumět rozdílům v přípravě i v utkání u jednotlivých specializací.

Teoretická část je přehledně členěna a vyzdvihuje úlohu brankáře v utkání házené.

Cíl práce je formulován srozumitelně, avšak místo porovnání „kategorií“ potom ve výzkumné části dochází k porovnání jednotlivých brankářek, tedy případů. V práci je patrná určitá snaha výsledky zobecňovat (co dělají brankářky v dané věkové kategorii, jak trénují apod.), přitom se jedná jen o jednu brankářku z každé věkové kategorie. Tento typ výzkumu a rozsah souboru však není vhodný pro vyvození obecnějších závěrů.

Metodika práce odpovídá cíli, ale chybí zde jasné označení základní strategie výzkumu. S tím souvisí i problém formulace hypotéz, kde by bylo žádoucí jasně formulovat proměnné.

Zvolené hypotézy také postihují jen část zkoumaných jevů a v podstatě se překrývají. Jinou možností by byla formulace „vědecké otázky“.

K výběru sledovaných brankářek nejsou uvedena žádná kritéria či postup/zdůvodnění.

Stěžejní metodou je podle autorky analýza písemného záznamu, který prováděly samotné brankářky. Oceňuji snahu využít sebereflexe, jako cenného pramenu pro celkové hodnocení.

Problematické je ovšem vzájemné porovnání rozdílů mezi skóry, které jsou odvozeny ze subjektivního hodnocení na desetistupňové škále. Reliabilita takové metody je stěží

ověřitelná. Stejně tak není jasný původ nastavení „průměrného“, „podprůměrného“ či „výborného“ výsledku (str.30). V kapitole o použitých metodách autorka uvádí, že analyzuje i „účinnost“ tréninků (str.30). Výsledky takového typu však ve výsledkové části nenacházím.

Metody by bylo možné popsat přesněji a rozdělit je aspoň na metody sběru dat (písemný záznam, pozorování) a metody zpracování dat (analýza, komparace?).

Výsledky jsou přehledně prezentovány. Zde by však pro čtenáře bylo přínosné nejprve popsat, jakým způsobem budou výsledky prezentovány a seřazeny, komentovány apod.

Diskuse k výsledkům práce je poměrně stručná. Autorka uvádí porovnání zjištěných hodnot, mohlo by zde být ale i více náznaků možných příčin zjištěných jevů. Pozitivní je, že diskuse obsahuje i ohlédnutí za objektivitou získaných údajů. Na str.44 je uvedeno, že „v žácích se mají především rozvíjet pohybové schopnosti a kondiční příprava“. Tato formulace je z více důvodů problematická, proto považuji za nutné její uvedení na pravou míru v průběhu obhajoby.

V závěru jsou shrnuta nejdůležitější fakta a rovněž naznačena doporučení pro praxi. Druhá část závěru – charakteristika tréninku jednotlivých hráček – je poněkud uměle připojena. Není zde jasná návaznost na předchozí text.

Závěr:

Bakalářská práce Šárky Peerové má poměrně jasnou koncepci i strukturu. Je z ní čitelný záměr o ověření některých vyslovených předpokladů a také je vidět snaha získat podněty pro zkvalitnění tréninku. Oceňuji využití samotných brankářek pro získávání dat. Přes výše uvedené připomínky, které se týkají hlavně metodiky, práci hodnotím kladně a doporučuji ji k obhajobě.

Otázky k obhajobě:

Jakou výpovědní hodnotu má subjektivní škála 1-10 a jaké pokyny dostaly hráčky k jejímu použití?

Na základě čeho byl číselně stanoven poměr mezi individuální a hromadnou formou?

Lze upřednostnit rozvoj pohybových schopností v žákovské kategorii před nácvikem/zdokonalováním dovedností?

V Praze 2.9.2011

Mgr. Tomáš Kočib